

V ŽIVOT SE PSEM NENÍ PRO KOČKU

ANEB KRUŠNÝ ŽIVOT MĚSTSKÉHO PSA NA VENKOVĚ

PETRA MACKOVÁ
HROCHOVÁ

xyz

Život se psem není pro kočku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

xyz

Petra Macková Hrochová
Život se psem není pro kočku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PETRA MACKOVÁ HROCHOVÁ

ŽIVOT SE PSEM NENÍ PRO KOČKU

ANEB KRUŠNÝ ŽIVOT MĚSTSKÉHO PSA
NA VENKOVĚ

xyz

„Nevěříš, že se psi dostanou do nebe? Dej na mě, ti tam budou dřív než kdokoli z nás.“

Robert Louis Stevenson

S úlekem jsem sebou trhnul a probudil se z šíleného snu, kdy mě po dvoře pronásledoval obrovský kohout. Běžel tak rychle, že se mi už skoro svým žlutým zobákem zaklovával do mých vypracovaných zadních stehů, naštěstí mě z noční můry vysvobodilo hlasité kohoutí zakokrhání někde venku. Vlastně cože?! Takže je to realita? V ten moment mi došlo, že bohužel ano.

Dlužím vám asi vysvětlení, jak jsem se já, hrdý městský pes, ocitl mezi hloupou drůbeží. Za všechno (ostatně jako vždycky) může láska. Moje panička se do Adama tak šíleně zamilovala, že svolila k přestěhování na jeho vinařský statek, který zdědil po rodičích.

Já jsem vůbec neprotestoval, jednak se mi zamlouvala myšlenka, že budu mít jen pro sebe Adamovu fenku Bellu, ale taky jsem si venkovskou idylku maloval v růžových barvách. Rozumějte, procházky v sluncem ozářených vinicích, opalování u řeky v naprostém klidu a tichu, a hlavně poctivá vesnická kuchyně. Realita se nakonec ukázala být spíše v barvách hnědých, stěhovali jsme se na konci března, vydatně pršelo a moje první procházky po vinicích připomínaly bahenní koupele. Bella se mohla smíchy za břicho popadat, když mě vybízela k běhu: „Evžene, do toho, vytáhni konečně ten zadek z bláta!“

To se jí to chechtá, s jejíma nohama ladné border kolie! Opět se mi potvrdilo, že svět není spravedlivý! V tu chvíli jsem ještě netušil, co mě čeká. Suverénně jsem v novém domově zamířil do koupelny a čekal, že mě panička zbaví nánosů bahna a čehosi odporně smradlavého se zbytky slámy. (Bella mi tvrdila, že je to hnůj a normální psi se v tom s potěšením válí. Chtěl jsem jí dokázat, že normalita je moje druhé jméno, a předstíral jsem, jak si labužnický libuji v otírání hřbetu v té hmotě.) Jsem zvyklý na voňavý psí šampon té nejlepší kvality, preferuji spíše ten s obsahem arganového oleje, buldoččí srst vyžaduje

náležitou péči! Místo toho se mě chopil Adam s větou: „Miláčku, já je oba venku opláchnu.“

Jak venku? Vždyť je tam jen necelých patnáct stupňů, to nemůžu přežít, protestně jsem se vzepřel ve dveřích a úpěnlivým štěkotem jsem prohlásil: „Nééé, nikam nejdu, prochladnu, ofouknu a umřu!!!“

„Ty naděláš, tlusťochu!“ štouchla mě hlavou do zadku Bella a laškovně vyběhla přede mě.

„Evžene, tak pojď přeci, nic to není, nevidíš, že Bella už čeká?!“ No, to teda vidím, a taky vidím, že má na rozdíl ode mě delší srst a je zvyklá na drsné podmínky, vyprávěla mi, že kdysi dokonce spala venku, jen tak, její první páníček pro ni neměl ani boudu. Adam mě táhl za obojek k bývalým stájím, kde byla přípojka na vodu a hadice. Budiž mu přičteno k dobru, že i se zavedenou teplou vodou. To mě trochu uklidnilo, až do momentu, než mě celého zmáčel tak chladnou vodou, že i bílé víno by v ní dostalo teplotní šok. Oči jsem vypouklil ještě víc než obvykle (což je u francouzského buldočka vždycky riziko, že je bude následně hledat na podlaze) a zalapal jsem vehementně po dechu.

„Otužováním ku zdraví!“ prohlásila Bella a setřásla ze sebe zbytek vody.

Vyvolený mé paničky byl ke mně poté milosrdný a snažil se mě utřít do nějaké páchnoucí deky, zřejmě používané generacemi předchozích obyvatel stáje místo toaletního papíru. Byl jsem nicméně v tak silném šoku z předchozího zážitku, že jsem se nezmohl na jakoukoli známku silnějšího protestu. Zabaleného v té houni mě donesl k paničce, při shledání jsme na sebe koukali oba dost vyděšeně.

Vzápětí vyčínila svému milému:

„Proboha, já myslela, že Evžena jen trochu ometeš od nejhoršího sajrajtu zvenku, a tys ho málem zabil!“

„Zabil? Vždyť jsem ho omyl stejně jako Bellu, ta voda byla vlažná, tak neblbni. Musí si trochu zvykat, je to rozmazlenec!“ odpověděl Adam.

Já a rozmazlenec? No, to si vyprošuji! Jsem možná trochu zhýčkaný, uznávám, ale rozmazlený v žádném případě.

„Dobře, není zrovna vzorem houževnatosti,“ četla mi myšlenky má velitelka, „ale musíš na něj trochu pomalu, on si snad zvykne.“

Kupodivu nenásledovala koupel ve vybraném šamponu, nicméně mě aspoň zbavili té hnusné, smradlavé deky. Vyčerpáním jsem usnul s Bellou v jednom pelíšku (samozřejmě v tom mém, kde mě od začátku utlačuje, naoko jí to vyčítám, a v duchu jsem vlastně rád, že se mám ke komu tulit). Tak jsem vám popsal hned první hrozné příkoří, ale na druhou stranu si stále uchovávám naději, že mě venkov začne bavit a objevím krásy zdejšího života (pesimisticky řečeno, prostě doufám, že mě to tady nezahubí).

PRVNÍ PRÁCE NA VINICI

Po pár dnech v novém domově se můj psychický stav zlepšil dokonce natolik, že jsem se odvážil vydat se na průzkum. No, dobře, Bella mě přemluvila, že když spolu dvounožci kamsi odjeli, tak si otevřeme nezamčené dveře a trochu se nadýcháme čerstvého jarního vzduchu. Nejdřív jsem to odmítl se slovy:

„Mně teda vůbec čerstvý vzduch nechybí, navíc je venku příšerná zima.“

„Nekecej a vstávej, vždyť tady jinak brzy umřeme smrady z toho tvého pouštění větrů!“ dostalo se mi příkré odpovědi.

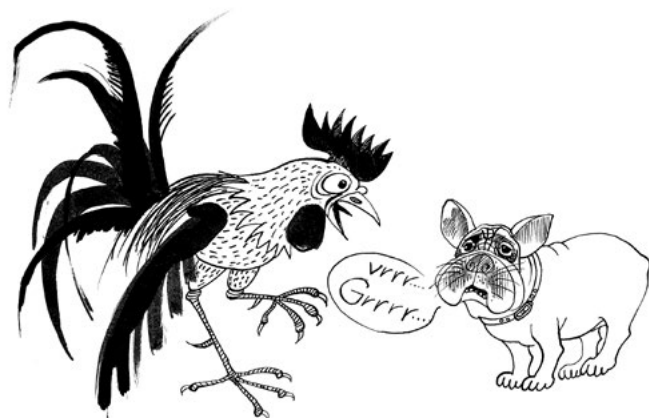
Svoboda je poznaná nutnost, říkám to pořád. První, ale lehce řešitelný zádrhel nastal u vchodových dveří, Bella nemohla čenicem dosáhnout na kliku, nabídl jsem se jako solidní stolička a málem mi zlomila páteř. To jsem netušil, že je tak těžká! Nicméně jsem gentleman, tak jsem si tu netaktní poznámku radši nechal pro sebe a se zatnutými zuby dál trpěl. Naštěstí je to

šikovná holka a dveře za pár vteřin otevřela. Vyběhli jsme do prostorného dvora a já si mohl v klidu očichat nové a neznámé pachové stopy, nevzpomínám si, že bych ve městě něco podobného kdy cítil. Akorát jedna stopa mi připomněla holuby, tak jsem se po ní nadšeně vydal s tím, že bude legrace, až je vyplašíme. Místo toho jsem přišel k ohradce s menšími, světle hnědými ptáky, kteří pilně zobali cosi ze země a vydávali neustále zvuky, kterým jsem pranic nerozuměl (znělo to něco jako „kokodááák, koookodááák“). Moje psí partnerka mě poučila, že to jsou slepice a ona má naprostý zákaz se k nim přibližovat, protože nedávno zkoušela jejich rychlost a odolnost, přičemž dvě dostaly ze strachu asi infarkt a dvě jí samy (přísahala, že opravdu zcela dobrovolně) vlétly do tlamy, takže je následně naprostým omylem zakousla.

To mě podnítilo k dalšímu průzkumu opeřenců, odvážně jsem na ně začal poštekávat a vrčet, líbilo se mi, jak se mě docela bály a s vyděšeným výrazem upalovaly ke svému dřevěnému příbytku. Rozhodně jsem jim nechtěl nijak ublížit, spíš jen otestovat, co si k nim mohu dovolit. Asi jsem si neměl dovolit vůbec nic, protože v následujícím okamžiku zpoza kurníku vyběhl obrovský tvor, asi tak třikrát větší než slepice a s odlišnou barvou peří.

Hlavou mi jen prolétlo: „To musí být kohout!“

Zděšeně jsem nabíral zpátečku, jenže to obří stvoření hravě přelétlo nízký plot své ohrádky a velkou rychlostí mě začalo pronásledovat (už je to tady, moje zhmotněná noční můra!). Pelášil jsem, co mi síly stačily, ale brzy jsem byl zákeřně zahrán do rohu a moje panika vzrostla do takových rozměrů, že jsem se

dokonce hrdinně otočil a začal na kohouta vrčet. Když už nic, tak ho to zbrzdilo. Stál na místě a mohutně mával velkými křídly a do toho zlostně rozhrabával hlínu svými zahnutými pařáty. Přidal jsem na intenzitě štěkotu a udělal pár kroků dopředu, k mému obrovskému překvapení nepřítel začal couvat a po pár desítkách vteřin se dokonce dal na zbabělý úprk. Vítězství je moje!

Uvědomil jsem si, že nevidím Bellu. Ohlédl jsem se, stála těsně za mnou a v poklidu si olizovala tlapku.

„Vidělas to? Normálně jsem ho zahnal!“ pronesl jsem s hrdostí v hlase.

„Na začátek docela dobrý!“ zazněla vlažnější odpověď.

Tak mě napadá, jestli náhodou ten kohout ne zvolil útěk v momentě, kdy spatřil vraha svých kolegyní, ale ne, Bellina přítomnost za mým zadkem s tím určitě nemá nic společného.

Pustil jsem to z hlavy a radši se vydal za svou psí kamarádkou, ta už upalovala k plotu a začala zuřivě hrabat.

„Evžene, koukej taky hrabat, a pořádně, ať se protáhneš i ty!“ pobídla mě.

To má být jako nějaká poznámka k mému statnému břichu?! Radši jsem jí ale neodporoval a hrabal. Jen mě napadlo, zda budou mít naši dvounožci radost, když se podhrabeme. Bella mě ujistila, že určitě budou, však to hned zjistíme, až se protáhneme pod plotem a najdeme je na vinici. Ani jsem to nezaregistroval a moje štíhlá partnerka byla na ulici, ihned jsem ji napodobil a můžu vám říct, že na vojně bych povol „plížením vpřed!“ asi nikdy nezvládl. Uprostřed lezení vyhrabaným minitunelem mě do zad bolestivě škrábal plot z vrchu a zespodu mi drhlo břicho o kamínky, ale vytrval jsem a po chvíli snažení jsem se vysoukal za Bellou.

„Haaaaaaaa!“ zaznělo najednou za protějším plotem.

„Ty se moc nesměj, blbečku!“ uzemnila hlas má kráska.

Posměváček se schovával za vzrostlou tújí, takže jsem pořádně nevěděl, kdo to je, ale Bella mi ho představila jako místního psího sígra Punťu. Uznejte, že osud má smysl pro humor, pojmenovat takhle legračně vzteklého vořecha! Mezitím vylezl zpoza keře a můj odhad byl víc než přesný. Rozježený, s jedním uchem ukousnutým a s výrazem bojovné zuřivosti v očích. Nikdo, s kým bych chtěl trávit dopoledne, takže jsem bez rozloučení vyběhl co nejdál od něj a můj doprovod za mnou. Hlavou mi blesklo, že jestli všichni místní obyvatelé budou jako Punťa, tak se mám na co těšit.

Moje chmurné myšlenky rozptýlila stopa vůně paničky, někde tu musela před pár hodinami být. Vydali

jsme se za vůni našich dvounožců, ale po pár metrech mi něco došlo. Moment, my přece jdeme jakousi zablácenou pěšinkou mezi divně uvázanými keři.

„Hele, Bello, neztratili jsme stopu?“ pronesl jsem tázavě.

„Ne, vždyť je přece musíš cítit, někde tady jsou!“ odpověděla rozhodně.

„No, ale co by moje panička dělala zrovna tady? V zabláceném poli, nebo co to vlastně sakra je?“ dovolil jsem si oponovat.

Než se náš dialog mohl rozvinout, spatřili jsme na horizontu kopce dvě osoby a došlo nám, že to jsou naši dvounožci. Takže vzhůru za nimi! Jejich radost z našeho společného shledání nebyla zrovna velká, ale my jsme to vrtěním našich chvostů a válením se v blátě vykompenzovali. Když jsem se zklidnil, má pozornost ulpěla na paničce, něco s ní nebylo úplně v pořádku. Chvilí mi vrtalo hlavou, co přesně, a pak mi to došlo. V ruce držela zahradnické nůžky, na tváři se jí usadil soustředěný výraz a oblečená byla do zabláceného zahradnického úboru, který korunovaly ošklivé gumáky. Městská, emancipovaná žena si zkoušela podmanit různě rostoucí šlahouny keřů a po pečlivém výběru některé z nich odstříhla a jiné upevnila k drátěné konstrukci. Bella mě poučila, že právě z těchto keřů se dělá víno.

„Takže takhle roste Pálava!“

Vypoulil jsem oči ještě víc, a hlavně jsem nepřiznal, co jsem si myslel do té doby, měl jsem totiž dojem, že víno se nějak rodí přímo v láhvi.

Koukl jsem na svou lidskou společnici a bylo mi jasné, že ona si do dnešního dne dělala podobné iluze.

Adam ji jako zkušený vinař asi vyléčil poměrně rychle, ale zdálo se mi, že vypadají oba celkem šťastně, i když moje panička vykazovala známky únavy. Aspoň nehrozí, že by za fyzickou námahou chodila do fitka, párkrát jsme tam ve městě byli a děkuji pěkně, už nikdy víc to nemusím opakovat.

„Co tu děláte?! Jak to, že nejste doma?“ samé otázky a jedinou naší odpovědí byly natrénované pohledy psích neviňátek.

„Asi chtěli být prostě s námi,“ odhadla nás má dvounožkyně.

„A vlastně, proč by tu nemohli být? Třeba zastanou taky nějakou práci,“ zasmála se.

„Ti dva určitě! Ale zůstat tu můžou, když už máme bio vinice, tak proč by tu nemohli pomáhat i psi,“ pobaveně dodal Adam.

Počáteční radost ze shledání mě poměrně rychle začala opouštět, lidští pracovníci se dál věnovali keřům, asi jim ta Pálava opravdu hodně chutná, že kvůli ní podstupují takové oběti. Vhodná práce se pro nás s Bellou nějak nemohla najít, tak jsme líně polehávali na studené trávě a doslova se kousali nudou (moje psí kamarádka mi z legrace okusovala ucho, ví, jak to nenávidím, a vždycky se baví, že mě na to dostane).

Až najednou Bella zvolala: „Zajíc!“

A v ten moment z ní zbyla jen černá čára, běžící vysokou rychlostí do protějščího kopce. Nuda a zima mě vyprovokovaly k pohybu, vydal jsem se za ní, dvounožci si ani nevšimli, že mizíme pryč. Můj ústup byl tedy o dost pomalejší, ale pohyb vpřed to byl. Bohužel to nestačilo k tomu, abych zajíce spatřil osobně. Psí parťáčka mi hlásila, že právě zalezl do té

jámy, u které chvíli počítáme, i když jsou naše šance na jeho kapitulaci a opuštění nory mizivé. Má s nimi svoje zkušenosti, jsou hodně rychlí, ale je potřeba trochu je vždycky vyděsit, aby neokusovali mladé sazenice vinných keřů.

Pár desítek minut jsme marně štěkali do zaječího domova, vysvobodilo nás až volání páníčků, na rozloučenou jsem jim aspoň pořádně očůral vchod, aby věděli, kdo je tady odteď pánem! Naši lidé si zřejmě všimli, jakou záslužnou činnost jsme odvedli, a odměnili nás piškoty, možná nakonec ten život na venkově přece jen nebude tak špatný!

Škoda, že to Adam okomentoval slovy: „Klidně dej Evženovi ještě jeden, tu nadváhu tady rychle vyběhá!“

Panička se zasmála a já nevěděl, jestli ho kousnout do nohy, nebo žalostně zavýt. Vybral jsem si to druhé a z hloubi hrdla vydal sérii svých nejlepších zvuků. Bella se na mě zděšeně podívala, asi se lekla, že jsem se proměnil v krvelačného vlka.

„Co blbneš, prosím tě?“ Hm, takže se nelekla.

Přestal jsem se radši dál ztrapňovat, ale zdálo se, že jsem aspoň vyplašil hejno špačků, kteří se rozhodli obhlédnout vinice, zda už tam není něco k snědku. Takže jsem možná sice trapný, ale aspoň i užitečný. Užitečnost je vůbec zajímavý pocit, přijde mi, že moje panička po pár týdnech od stěhování jako by ožila, jestli to dělá ten čerstvý vzduch nebo fyzická práce si netroufám odhadovat. Sice už jí oprýskal lak z nehtů a potřebovala by kosmetiku (všimli jste si někdy, že lidem rostou strašně rychle chlupy nad očima? Možná proto, že jinde jich moc nemají, tak se jim to snaží tělo nějak vykompenzovat), ale celkově je spokojenější.

Zpátky k užitečnosti, zaslechl jsem totiž tuhle jejich dialog. Ne, že bych úmyslně odposlouchával cizí hovory, ale uši si voskem nezacpu, že jo. Moje lidská přítelkyně se večer u skleničky s vínem (všichni už asi chápete, že sklenice s vodou to být v žádném případě nemohla) svěrovala Adamovi.

„Víš, konečně se cítím mnohem vyrovnanější a klidnější. Sice mě ráno budí kohout v pět a do postele padám, jen o ni zavadím, ale úplně zmizel stres, co se zase v práci pokazí, a jestli stihnu odevzdat reporty včas.“

„Já to věděl, že jsi potřebovala prostě už vypadnout. Jsi stvořená pro vinici a pro víno,“ dolil skleničku s laskavým úsměvem její vyvolený.

Jenže Adam udělal školáckou chybu, ve svém věku stále ještě nevěděl, že lidské (a samozřejmě i psí) příslušnice něžnějšího pohlaví nejsou nikdy zcela spokojené, a v tom je zakopaný pes (mimochodem, tohle slovní spojení mě vždycky hrozně znervózní, to vážně někdo musel zakopat mého nebohého soukmenovce, aby odhalil podstatu problému?!).

„Zase na druhou stranu si připadám docela osamělá, nikoho tu kromě tebe vlastně pořádně neznám!“ namítla má panička.

„Ve městě jsem byla pořád obklopená lidmi, v práci, v kavárně, ve fitku... Tady je sice fajn ten klid, ale někdy mi chybí nějaká kamarádka nebo aspoň známá na takové ty holčičí řeči.“

Klid a pohoda narazily na limity ženské duše, prostě zvyk trochu si podrbat je silnější než cokoli jiného. Moje dvounožkyně si sice se svými kamarádkami pravidelně telefonuje, ale to nestačí, ženy potřebují osobní kontakt. Když si vzpomenu na jejich dýchánky

v našem předchozím městském bytě, řekl bych, že se spolčují určitě výhradně proto, aby vymítaly zlé duchy (ti až podezřele často v jejich vyprávění nabývali podobu různých mužů) pomocí Pálavy.

„Miláčku, ale to vůbec není problém, zrovna nedávno jsem si říkal, že tě musím seznámit s širším příbuzenstvem a s lidmi z vesnice. Napadlo mě, že bychom mohli příští víkend uspořádat košt našich mladých vín a pozvat je všechny k nám do sklípku,“ navrhl statečně Adam a mně z toho vyvstaly hned dvě otázky:

„My máme sklep? A co je to ten košt?“

S žitím na venkově je totiž celkově problém, že se nedorozumíte, používají samá divná slova. Máme s tím zatím jako správní přivandrovalci problémy oba. Když se naši lidé bavili o plánu prací na vinici, prohlásil domorodec:

„Nesmíme zapomenout na kopačku, narostlo tam lebedy, až hrůza.“

Začal jsem se bát, že snad budeme nuceni jít hrát fotbal, panička byla asi podobného názoru a v tváři se jí rozhostil naprosto nechápatý výraz.

„Aha, vidím, že na tebe jdu moc rychle,“ smál se Adam.

„Kopačka je prostě pletí a lebeda plevel, přeloženo: musíme vyplet řádky na vinici.“

„Neexistuje nějaký výkladový slovník pro městské fify?“ zažertovala a s pobaveným úsměvem dál poslouchala, co ji v následujících týdnech čeká a nemine. Když si po dalších dvaceti minutách vyslechli kompletní seznam jarních prací, začal jí úsměv ve tváři poněkud tuhnout a já už trpěl syndromem přepracovanosti preventivně.

Bella si povšimla mé zkroušenosti a povzbudila mě, že prý se nemusím bát, velká většina dřiny zůstává na lidech, můžeme za to vděčit jen a pouze uspořádání našich tlapek. Protože kdybychom byli schopní držet nůžky nebo motyku, tak by nás to asi taky neminulo. Takhle je budeme jen hlídat, plašit zajíce a špačky, plus poskytovat psychickou oporu a rozptýlení. To si myslím, že bych možná mohl zvládnout!

Ale zpátky k plánovanému setkání s dalšími domorodci, potěšilo mě, že lidská dvounožkyně ještě zcela nezapomněla na městské instinkty a následovala věta:

„Ale já nemám co na sebe!“

„Vždyť ti sem mají v týdnu přivézt ještě jednu dávku s oblečením z tvého bývalého bytu. A to ani nemluví o tom, že při prvním stěhování už jeden kamion několik krabic hadrů dovezl!“ konsternovaně namítal Adam.

„Ale když já mám pocit, že nic z toho se na košť nehodí! Kde je tady vlastně nějaký nejbližší butik nebo obchodák?“ usadila ho panička.

„Netuším, já jezdím do nejbližšího města jen do vinařských potřeb,“ bezradně krčil rameny její vyvolený.

Panička chvíli přemýšlela a pak vítězoslavně dodala: „Nevadí, objednáám si něco na netu, zase taková díra to tu není, aby mi to neposlali!“

Ženy si vždy umí poradit, obzvlášť pokud jde o módu a „nedostatek“ oblečení. Bella se obdivně na mou majitelku zadívala, určitě jí šrotovalo v hlavě, že by potřebovala nový obojek, nejlépe ve fuchsiové, purpurové, karmínové a nachové, aneb v odstínech, které nemá žádný muž ani pes šanci odlišit, protože prostě vidí pouze růžovou (méně zdatní nedají ani to a představí si rovnou vyblitou červenou).

Mám navíc zkušenost, že za pár týdnů bude kurýr přepravní společnosti znát naši adresu i poslepu. U jednoho balíčku to nikdy nezůstane, přitom začátek je velmi nenápadný. V e-shopu si vybere šaty, ještě než odklikne „zaplatit“, tak jí na monitoru vyskočí upoutávka na zlevněný svetr, přihodí ho do košíku a opravdu konečně uzavře objednávku. Přijde její potvrzení na mail, následně při zkoumání odstínů šatů dojde k závěru, že k nim nemá naprosto žádné boty (sice si naposledy kupovala lodičky, co se budou hodit opravdu ke všemu, ale to už neví, rychlost ztráty paměti je v případě bot úměrná jejich počtu v botníku, logicky). Prošmejdí obchody s botami několika kliknutími na předem uložené stránky a do závěrečného výběru se dostane zhruba pět párů, vyloučí nejdražší a nejlevnější, to máme tři zbývající, tři jsou přeci jen na jeden

nákup bez slevy moc, tak si vezme jen dva, protože co kdyby jeden k těm šatům nešel, tak to zachrání ten druhý. Ještě ten den večer si uvědomí, že vlastně nemá ani žádné punčocháče, najede na obchod plný punčochového zboží, ale aby těm silonkám ve virtuálním košíku nebylo tak smutno, přihodí aspoň dvojce kalhotky a jednu noční košilku. To přece nekupuje vůbec pro sebe, ale pro potěchu svého muže. Pro tuto chvíli je nákupní mánie trochu utišená, ale jak říká klasik, zítra je taky den.

Aspoň vidíte, že znám ženskou duši až na její temné dno! Takže vím, co bude následovat dál. V příštích dnech přiveze kurýr všechny balíčky, samozřejmě ani jeden obchod je nepošle tak, aby je dovezl všechny najednou, tudíž přijede celkem třikrát. To už si asi v dodávce řekne, že by si mohl naši adresu pomalu uložit do navigace. Domněnka, která se mu víc než vyplatí, protože lidská marnotratnice zjistí, že jedny boty jí tak úplně nesedí (jsou o číslo a půl menší, ochota nechat si boty má svoje meze, tipuji tak v rozmezí jednoho čísla, ale na druhou stranu, pokud by to byly pravé Louboutinky za stovku, tak odhaduji, že by se 90 procent žen ochotně nacpalo i do bot velikosti 35). Nevhodný pár zabalí a zavolá kurýra, aby balíček vyzvedl. Ten už tuší, že se budeme potkávat často, a pochválí mě slovy:

„Váš pes už na mě ani neštěká, asi mě už poznává.“

Chlapče, kromě tebe rozeznám ještě asi pět tvých kolegů z dalších přepravních firem, tomu se říká léta praxe. Ochotnější řidiči mi dokonce nosili úplatky v podobě pamlsků, možná skrytě doufali, že rozkoušu klávesnici, aby si panička chvíli nemohla nic objednávat. Jenže já moc dobře vím, že na světě neexistuje síla,

kteřá by zastavila ženu chtivou nákupů. Těším se, až k tomuto nezměnitelnému faktu dojde i Adam, zatím se mi spíš zdálo, že nemá potuchy, co zrádná nemoc s názvem „chorobná výměna látek“ v praxi znamená. Sám vypadá, že není zrovna příznivcem nakupování, a už vůbec ne oblečení, vesměs ho vídám v praktických módních kreacích typu „staré džíny a zateplená bunda plus holínky“, zase na druhou stranu smoking na vinici by asi moc nevynosil.

To mi připomnělo, že už jsem vlastně jednou slyšel tu zmínku o sklepe, ale tehdy jsem byl ještě v šoku ze stěhování, takže jsem asi vnímal jen tak napůl, když dvounožec pronesl větu:

„Hele, moc ti to sice sluší, ale nevím, jestli je to dobrý nápad, brát si do sklepa světlý kalhoty, bílý tenisky a růžovou bundu,“ pochybovačně zíral na vyfiknutou paničku.

„Proč, vždyť jdeme do sklípku, ne?“ zněla nechápavá odpověď.

„Jenže my tam jdeme pracovat, ne na degustaci, víš?“ snažil se jí vysvětlit podstatu problému.

„Však si to snad nemůžu tolik zamazat,“ odpověděla už předem rozhodnutá se nepřevlékat.

„No, jak myslíš,“ ukončil debatu ten evidentně zkušenější, protože už se za pár měsíců vztahu naučil, že dohadování se ženou a dobře míněné rady jsou zbytečnou aktivitou.

To ostatně platí i pro příslušnice něžného pohlaví v psí říši, znám se s Bellou stejně dlouho a můj pud sebezáchovy mi už nejednou poradil, že není dobré lpět na svém názoru, naopak je vhodné se jí trochu přizpůsobit. V praxi to funguje třeba tak, že Bella prohlásí,

jak nesnáší nové konzervy s krůtím. Já je teda ochotně sním za ni a ona mi za to vynadá, proč jí sakra jím ty konzervy?! No a já jí na oplátku nepřipomenu situaci, kdy mi před pár hodinami sdělila svou averzi vůči této příchuti, ale slušně se omluvím a ujistím ji, že se to už nebude nikdy opakovat. Mezipohlavní soužití zkrátka není jednoduché pro žádný živočišný druh.

Ale zpět k módě a sklepu. Dál jsem to přes den nemonitoroval, protože jsem měl dost práce sám se sebou (rozumějte, testoval jsem svůj pelíšek na novém místě, zda se v něm bude spát stejně dobře jako v mém

starém domově). Nešlo si nevšimnout, až když se ve dveřích zjevila ženská silueta s podivně flekatými kalhotami a roztrženým rukávem se špinavými otisky. Podle vůně jsem identifikoval paničku, jinak bych asi neměl šanci ji rozeznat, vždy upravenou městskou divu by v ní teda pes i člověk hledal docela dlouho.

„Třeba to půjde vyprat,“ chlácholila spíš sama sebe.

„To je matolina z červeného, moc si iluze nedělej, jde to hrozně blbě, obzvlášť z těch bílých kalhot,“ zněl hlas za ní.

„Jsou béžový,“ pronesla s neúprosnou ženskou logikou.

„Byly!“ přesvědčivě zvítězil Adam.

Lidská dvounožkyně ze sebe začala s povzdechem svlékat jednotlivé kusy oblečení a zdálo se, že jí je skoro do pláče. Domorodec však včas zachránil situaci objetím, polibkem a slovy, jak jí to stejně nejvíc sluší neoblečené. To paničce vykouzlilo zase úsměv na tváři a všichni jsme si oddychli, že hádka nebo pláč jsou zažehnány.

SEZNAMUJEME SE S DALŠÍMI DOMORODCI

Na další sobotu bylo naplánované setkání s příbuznými a sousedy při příležitosti koštu nových vín. Chytře vymyšlené, hosté se nebudou soustředit jen na obhlížení paničky jakožto novinky, ale i na ochutnávku mladého vína. Lidský pár řešil, jak hosty pozvat, zaslání písemných pozvánek se jim zdálo příliš oficiální, tak se rozhodli obtelefonovat ty, kteří bydlí dál, a pro místní použít starých, osvědčených komunikačních metod.

Adam paničce poradil, že sousedka naproti, stará paní Schillerová, je vyhlášená drbna, a když to řekne hned zítra jen jí, tak to nemusí říkat nikomu dalšímu a přijdou všichni, protože ona to spolehlivě rozhlásí po celé vesnici. Hned ráno jsme tedy s Bellou a s mou lidskou společnicí šli nenápadně okopávat záhonky